

# MEVZU DERİN

## BİLGEN ÖNİZ KÜTÜKOĞLU

Kapak tasarımı

**Bilgen Öniz Kütükoğlu**

**Yusuf Anar**

Editör

**Ayşe Sağlam**

Son Okuma

**Gizem İrem Gürel**



Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti  
Altın-tepe mah. İstasyon yolu sok. No.3

Maltepe-istanbul

Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No. 47456

ISBN: 978-625-7237-19-2

1.Baskı: Mayıs 2021

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

[www.egebasim.com.tr](http://www.egebasim.com.tr)

Sertifika No: 45604

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

## **BİLGEN ÖNİZ KÜTÜKOĞLU**

1984 yılında Kütahya’da doğan Bilgen Öniz Kütükoğlu lisansını ekonomi üzerine tamamlamıştır.

Eğitim hayatına reklamcılık, spikerlik, proje yönetimi ve iletişim eğitmenliği gibi pek çok alanda eğitimler alarak devam eden yazar, bir süre haber spikerliği ve editörlüğü yapmış, TV programları hazırlayıp sunmuştur. Yazar ayrıca pek çok sivil toplum kuruluşunda gönüllü danışmanlık ve proje yöneticiliği yapmıştır.

Meslek hayatına bağımsız gazeteci ve yazar olarak devam eden Bilgen Öniz Kütükoğlu, Derin’in de annesidir.

## ÖNCE...

Hikâyeyi okumaya başlamadan önce bilmenizi isterim ki okuyacağınız kitabın büyük bölümü ya yoğun bakım kapısında ya hastane koridorlarında ya da sevinç gözyaşları akıttığım anlarda; kısaca izi ömürlük hatıraların içinden yazıldı.

Hikâyemizi, yaşanan zorlukları, yanlış algıları, isteklerimizi anlatmanın; kenarda durup beklentiye girmekten çok daha faydalı olduğunu yaşayarak öğrendim.

Paylaştıkça; önce kendi çevrem sonra ulaşabildiğim pek çok kişinin dönüşümüne şahit oldum. Doğru iletişim kurulduğunda insanların yaşamadığı duygulara bile ortak olabileceği gerçeğine tanıklık etmek, beni bu kitabı yazmak konusunda daha çok motive etti.

Buraya kadar olan süreçte varlıklarıyla bile bana çok şey öğreten herkese teşekkür ederim. Yola çıktığımdan bu yana çok şey değişti ama fikrim ve inancım asla değişmedi. Yanıma kattıklarla nefesim yettiği sürece devam edeceğim.

Israrla mücadele edebilecek gücü bulmanın, öğretilbilir bir şey olduğunu düşünüyorum. Önce kendi duruşuyla örnek olarak; üşenmeden, sabırla, merhamet ve sınırsız sevgisini de katarak beni hayat mücadelemeye hazırlayan kişi babamdır... “Dik durmak bazen zor olsa da gün sonunda verdiği huzuru hiçbir şeye değişmem.” diyebiliyorsam onun sayesinde.

Beni hayata hazırlayıp işimi kolaylaştırdığın, yine de her yolduğumda daha ben demeden yanımda belirdiğin, yükümü hafiflettiğin için teşekkür ederim baba...

Bilmeni isterim ki bugün Derin'in gözündeki o yaşam ışığında katkın çok büyük...

Benim çocukluktan beri hayalimdir yazar olmak. "Bir sürü kitap yazmış bir yazar olmak istiyorum." derdim. Bir türlü başlayamamıştım.

Annem, "Vakti geldi." dedi. Tabiri caizse ittirdi ve yolculuk başladı. Bu yüzden ayrı bir heyecanım var.

Kitapta görünen; çocuğunun mücadelesini anlatan bir anne ama derininde başka bir şey daha var;

Çocuğunun hayallerini gerçekleştirmesi için var gücüyle ona destek olan, koşulsuz seven ve sev diyen koca yürekli bir anne...

Teşekkür ederim Anne...

Başta annem olmak üzere, ömrünü evlatlarına adanmış  
tüm annelere ithafen...

## **Bir Karar Verirsin, Bütün Hayatın Değişir.**

Evleneli 2 yıl olmuştu ve artık ‘Evde bir çocuk olsa fena olmaz.’ demeye başlamıştık. Fakat benim işlerim çok yoğundu. İşimden vazgeçmeye de hazır değildim. Haber spikeriydim. Hani çocukluk hayalleri vardır ya insanların; işte benimki de spiker/sunucu ve okuyanı bol bir yazar olmaktı. Tam da hayallerimi gerçekleştirilmeye başlamışken sırası mıydı? Lâkin bana ailemin öğrettiği bir şey daha vardı; o da ailenin önce geldiğiydi.

Eşim çok istekliydi. Önünde sonunda olacak; her şey yoluna girdiğinde yine işime devam ederim nasıl olsa, diyerek bende kararımı verdim. Eğer Allah izin verirse ailemize bir evlat, vatana millete bir fert ve de kalabalık dünyamıza bir tane de bizden olsun, diyerek bir insan katmaya hazırız!

Çok kısa bir süre sonra hamile kaldığımı öğrendik. Bu kadar çabuk beklemiyorduk. Sevindik, sarıldık, şükrettik falan... Bir heyecan ki anlatamam; yaşayan bilir işte.

O sırada Türkiye’de genel seçimlere birkaç ay vardı; partiler hummalı bir çalışma içerisindeydi. Kanala; milletvekili adaylarının biri geliyor, biri gidiyor. Seçim sonuna doğru günde 3-4 milletvekili adayıyla program yaptığım oldu. Normalde bu tempoya alışkınım. Seçim gibi özel durumlarda mutlaka yorgunluk olur ama birkaç saat dinlenmek yeterli gelir. Hamilelikte işler değişti. Yayın sırasında uyumam an meselesi, derken seçim günü geldi çattı. Normalde oturduğum yerden program yaptığım için üstüm resmiyet kokarken altımda yırtık kot ve spor ayakkabı olabiliyordu ama bu yayın süresince ayakta olacağımdan; yüksek topuklu, şık bir ayakkabı aldım kendime. Programın başında sorun yoktu ama 5 saat süren canlı yayına, alışkın olmadığın yükseklikte topuklu bir ayakkabı giyersen bir de hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama hamileyken...

Gece sonuna doğru tansiyonum düşmeye başladı. Bir ara masaya dayandığımı, birkaç yudum su içip kendime gelmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Kazasız belasız bitti ya program ben 3 yıl yaşadım kesin...

Seçim sonrası, artık vücudumun bu tempoyu kaldıramayacağını içten içe kabullenmeye başladım. Halsizliğim her gün artıyordu; kolumu kaldırmaya mecalim yok. Buna bir de karın ağrısı ve şiddetli bulantı da eklendi. Bu şekilde haber sunmam imkânsız. İşimi bırakmak istemiyorum ama başka çarem yok gibi...

Hamileliğimin üçüncü ayında istifa ettim. İçim buruktu ama bir yandan da annelik misyonuna kendimi kaptırmış, ‘Çocuğum kariyerimden önemli.’ deyip duruyordum. Ağrılarım da öyle böyle değildi ama doktor bir şey olmadığını, söylediği için böyle geçecek zannettim.

İstifa ettikten 1 gün sonra gece yarısı ağrılarım dayanılmaz hale geldi. Doktora gitmek kaçınılmaz oldu. Doktor ultrasonla bakarken sessizliği can sıkıcıydı. Oysa bebeği görüyordum; oradaydı. Bir süre daha ultrasonun ekranına baktıktan sonra bana döndü ve “Üzgünüm,” dedi. “Bebek ex olmuş; üstelik epey bir zaman geçmiş. Sizi zehirleyebilirdi. Hemen almamız gerekiyor.”

Öylece kaldım; bunu beklemiyordum. Ultrason hâlâ karnımdaydı ve doktor bir an heyecanlandı. “Bakın; düşüyor şu an. Hissediyor musunuz?”

Koptu karnımdan; gözümle gördüm gidişini. Doktora cevap verecek, halde değildim. Ölmüştü bebeğim. Ama gitmesin istedim benden. O benim bebeğimdi.

## **Bu İşte Bir Terslik Var!**

Kendime gelmem zaman aldı. Hiç aklıma gelmemiştii onun karnımda öleceği. Kürtađla aldıkları zaman kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam. Ölmüştü, alınması gerekiyordu. Olması gereken buydu ama benim içim içimi yiyordu. Bayılıtlana kadar elim karnımdaydı. Sanki düşmesin diye onu tutuyormuş gibi... Ne bileyim karmaşık duygular... Sonra oldubitti işte.

Bu olaydan 5-6 ay kadar sonra yeniden hamile kaldım. Bu arada işe de geri dönmedim. Bebek olsun; öyle dönerim, gibi bir psikolojiye girdim. Ama bu hamileliğim bayağı kısa sürdü. Öğrendikten birkaç gün sonra kanamam geldi ve bu ufaklık sessiz sedasız çıktı annesinin hayatından. Artık pişmiş miydim, hazırlıklı mıydım; bilemiyorum ama bu sefer hayata adapte olmam çok uzun sürmedi.

Bu kayıpların bir nedeni olmalı, deyip detaylı test, tahlil, muayene ne varsa yaptırdım: Yok! Hiçbir şey çıkmadı. Tıp, bulamadığı şeylere tanı olarak "Rastlantısal." der geçer. Bana da öyle dediler. E sorun yoksa çalışmalara devam, dedik. Beklememiz gereken süreyi bekleyip yeniden hamile kaldım. Çok kolay hamile kalıyordum ama sürdüremiyordum işte. Bu sefer düşük önleyici ne kadar şey varsa yaptım. Kendime yaptığım iğnelerin sayısını bilmiyorum. İlaçlar, egzersizler, neler neler... Ama bu hamileliğim tuhaf, diğerleri gibi değil; ölmek istetecek cinsten bir ızdırabım var. Yatakla tuvalet arasında gidip geliyorum. Bu kadar kasmaya -üstelik hiçbir şey yiyemiyorken- bu çocuğu ağzımdan düşürüp tıp literatüründe bir ilk olmazsam şaşarım.

Hamileliğimin daha beşinci haftasındayken bakıma muhtaç, yatağa bağlı bir hale gelmiştim. Gurbette yalnız olunca böyle günlerde çaresiz kalıyorsun. Baktım; olacak gibi değil, beni memlekete götürmeleri için annemle babamı çağırđım. Hamileliđim belli ki böyle geçecekti. Kütahya'ya gitmekte fayda var



zira annem de babam da bana çok iyi bakardı, bunu biliyorum. Biz giderken kocam arkamızdan el salladı. Psikolojim fena halde bozuktu. Bu süreçte yan yana olmalıydık. Yani onun çalışması gerekiyordu. Evde kalıp bana bakamayacağı kesindi ama insan bir tuhaf oluyor. Acı çeken hamile kadına gel de anlat; kötü günde ananın evine döneceksen yemişim yuva kurmayı. Duygu ve düşünceler alabildiğine karmaşık. Herkes çaresiz!

Çok fena bir haldeyim. Her şeye kusasım var; yediğime, içtiğime, gördüğüme, duyduğuma, sevgime, öfkeme ki kusacak bir şeyim kalmadı artık içimde.

İnsanlar hatta tüm doğuranlar hamileliklerinde kilo alırken ben kilo veriyorum. Dördüncü aya girdik. Bende en ufak bir düzelme yok. Katlanarak devam ediyor sıkıntılarım. Sık sık hastaneye kaldırılıp duruyorum. Bulantı serumlarının faydasını bir yana bırakın, daha görünce kusmaya başlıyorum. Bir keresinde oksijen maskesini yüzüme dayadıkları an kustum. Oksijen bile midemi bulandırdı. Alerjilerim, zırt pırt tansiyon düşmelerim, şiddetli karın ağrılarım,10 günü bulan kabızlığım... -Hoş, ne yiyorum da ne çıkaracağım?- Sonuçta bir hamilelikte yaşanabilecek bütün sıkıntıları düşünün; iki ile çarpın. İşte o haldeyim. Her ne kadar mızıldanıp duruyor gibi görünsem de bakmayın; ödüm kopuyor, onu da kaybederim, diye. Ama Allah ne nasip ettiyse onu yaşayacağımı biliyorum. O yüzden akışına bıraktım... Sadece ölüp ölüp diriliyorum.

## Bu Rüya...

Hamileliğin en heyecanlı kısmıdır belki bebeğin cinsiyetini öğrenmek. Herkesten bir yorum gelir; kimi kız der, kimi erkek. Bizim ufaklığın babası kız olmasını çok istiyor. Bana hamileliğimin başında ya da öncesinde sorsaydınız “Erkek olsa fena olmaz.” derdim ama şuan gerçekten “Fark etmez.” diyorum. Sadece sağlıklı olması için dua ediyorum. Gördüğüm rüya beni endişelendiriyor!

Doktora gidip cinsiyet öğrenme vakti geldi. Muayene olacağım odaya girerken tedirgindim. Doktor bir süre baktı, inceledi. Kolunu, bacağına, her yerini ölçtü; biçti. “Sorun yok gibi fakat ense kalınlığı olması gerekenden biraz fazla. Amniyosentez yapılmasında fayda var. Bu durum genelde sendromlu bebeklerde olur. Gerekirse bebeği alırız.” dedi. O, bunları bir çırpıda söyledi. Sendromlu bebek dediğine mi, öyleyse almamız gerekir dediğine mi, amniyosentez yaptırmam gerektiğine mi; neye, ne diyeceğimi bilemedim. Kütahya’da amniyosentez yapacak bir doktor olmadığından Eskişehir’e gitmemiz gerekiyordu. Hemen gereken randevuları aldık ve yola koyulduk.

Bir sorun olduğumu biliyorum; rüyamda gördüm. Bazen öyle rüyalar görürüm; hani şu haber veren ama bilsen de değiştiremeyeceğin şeyler... Ama bu bebek doğacak. Onu da hissediyorum, seviniyorum. Tuhaf bir psikoloji. Bütün yol boyunca dua ettim; lütfen sağlıklı olsun, değilse de bunu doğana kadar gizle Allah’ım çünkü daha önce karnımda ölen bebeğimi sana geri verirken yüreğim yandı.

Bu arada, bir kızım olacak.

## Gaz Sancısı Değil O!

Artık 6 aylık hamileyim ve yemek yemeye başladım. En çok merak ettiğim duyguyu da yaşıyorum: Aşerme. Günde kaç kilo mandalina yiyorum, bilmiyorum. Onun dışında artık kızıma faydalı olabilecek gıdaları da iyi kötü tüketebiliyorum. Yanında kaçamak tatlılarım oluyor, özellikle eniştemin getirdiği o baklavaları yediğimde aldığım zevki hiçbir zaman almadım. Kilo alımım birden çok hızlandı. Karnım az sonra doğuma girecekmiş gibi oldu. Zaten hamileliğimin başından beri tansiyon düşmeleri ve bulantılar yüzünden pek yürüyemiyordum. Şimdi ağırlıktan yürüyemez oldum. Gaz sancularım çok fazla. Bu arada amniyosentez sonuçları çoktan çıktı. Görünürde bir sendrom bulgusu yok ama yine de kesin sonuç değilmiş. Şimdilik rahat bir nefes aldım. Kızıma daha hiçbir şey almadım. Onca yaşanandan sonra insan, hayal kırıklığı yaşamaktan korkuyor işte!

Annem artık dayanamadı ve beni Kütahya'nın yegâne alışveriş merkezi Sera'ya götürdü. Bebek alışverişi yapılabilecek mağazalar yan yana zaten. Ben oturdum; onlar getirdi, gösterdi. Ben beğendim falan derken ilk etapta alınması gereken her şeyi aldık ve eve döndük.

Üşüttüm mü nedir, gece sancularım beni bayağı rahatsız etti. Ayaklarımı dikiyorum, karnımı ovuyorum; minik bir gaz bile çıkmaz mı arkadaş? Yok! Annemlerin yürüyüş yolunu andıran koridorunda gidip geliyorum, o biraz rahatlatıyor. Bağırsaklarımın yaşadığı dengesizliği düşünürsek çok normal, diye aklımdan geçirirken annem seslendi:

“Bilgen ne oldu bir sorun mu var? Ne yapıyorsun gece gece?”

“Yok anne, gazım var ama çıkmıyor.” dememle birlikte annemde bir panik havası sanki doğuruyorum. Babamı yataktan kaldırdı, doktoru aradı; biz apar topar hastaneye gittik. Ben, “Nooluyo yahu?” dememe kalmadan doktora gelmiştik bile. Doktor, “Açılma

var, çok erken. Buradaki şartlarda yaşatamayız bebeği. Hemen Eskişehir'e sevk edelim." dediğinde annemin neden paniğe kapıldığını anladım. Demek ki doğum sancısı, gaz sancısına benziyormuş. Ya onu bırakın, daha 3 ay var ama doğuruyorum ben!